

17 јануара 2016 г. ушел из жизни сербски славист Богдан Терзич. В память о нем журнал *Stephanos* публикует одну из статей выдающегося ученого, работы которого всегда отличались высоким уровнем профессионализма.

Биографија Богдана Терзића

Богдан Терзић рођен је 1. децембра 1928. године у Ондићу крај Удбине, Лика, у учитељској породици. Основну школу завршио је у Доброселу крај Доњег Лапца у Лици, I разред гимназије у Дарувару, а II у Новој Градишки, одакле му је у јесен 1941. године породица избегла пред усташким покољем у Београд. Од тада непрекидно живи у Београду, где је завршио гимназију – од III до VI разреда у VI мушкој гимназији, а VII и VIII разред у III мушкој гимназији. У јесен 1947. године уписао се на Филозофски факултет Београдског универзитета, на Групу за источне и западне словенске језике и књижевности са руским језиком и књижевношћу као главном струком. Студије је привео крају 29. септембра 1951. године са одличним успехом. Током III и IV године студија био је стипендиста Српске академије наука. После дипломирања био је стипендиста Ректората Београдског универзитета на постдипломском усавршавању при Катедри за источне и западне словенске језике и књижевности Филозофског факултета, помажући при том у настави професору Кирилу Тарановском и обављајући с њим консултације са циљем усавршавања у струци (од фебруара 1952. до септембра 1953. године). Од септембра 1953. до септембра 1954. године био је на одслужењу војног рока у Битољу, да би се 1. октобра вратио на поменуту Катедру у својству млађег сарадника, а потом био биран у виша звања лингвистичког профила. Од 1962. до 1974. године био је хонорарни наставник за савремени руски језик и историјску граматику руског језика на Филозофском факултету у Приштини. Предавао је од 1986. до 2001. године историјску граматику руског језика на Филозофском факултету у Новом Саду, где је једну школску годину предавао и историју руског књижевног језика. Две школске године (1956/57. и 1957/58) провео је у Пољској као лектор српскохрватског језика на Варшавском универзитету, користећи тај боравак и за научно усавршавање из словенске лингвистике код истакнутих пољских лингвиста – полониста, украјиниста и словенских компаративиста. Почев од 1962. и 1963. године боравио је у више наврата на краћим и дужим студијским боравама на Московском универзитету и у Институту за руски језик Академије наука СССР. На Филозофском, касније Филолошком факултету Београдског универзитета предавао је како дијахроне (историјску граматику руског језика са источнословенском дијалектологијом), тако и синхроне русистичке дисциплине (морфологију, творбу речи, лексикологију, кратко и синтаксу), што је било узроковано одласком проф. Тарановског на Харвардски универзитет. Било је то велико оптерећење за релативно младог наставника. Од школске 1971/72. предавао је на постдипломским студијама десетак година предмет Лингвистичка русистика. У последњој школској години свог радног века, 1991/92, први пут у историји Београдског универзитета, започео је са наставом украјинског језика. Током своје наставне и научне каријере учествовао је на великом броју домаћих и међународних стручних и научних скупова, подносећи реферате и саопштења, која су касније штампана у одговарајућим публикацијама, како у земљи тако и у иностранству. Те скупове чинили су конгреси, симпозијуми, конференције, које су организовале домаће и стране институције, као што су: Међународни комитет слависта, МАПРЈАЛ, неке националне асоцијације русиста и слависта из разних земаља, затим Славистичко друштво Србије, Савез славистичких друштава Југославије, Друштво за примењену лингвистику Србије, Друштво за стране језике и књижевности, Удружење књижевних преводилаца, Међународни славистички центар и др. Држао је бројна стручна предавања на семинарима и курсевима за усавршавање наставника руског језика на савезном, републичком и локалном нивоу. Аутор је низа рецензија универзитетских и високошколских уџбеника руског језика, као и уџбеника за основне и средње школе. Више година био је члан комисије за полагање стручних испита. Бавио се и спикерским послом у Радио Бео-

граду, у емисијама на руском језику. По позиву је постао члан Удружења књижевника Србије и Удружења књижевних преводилаца Србије. Научни програм Богдана Терзића везан је за конфронтационо (контрастивно) проучавање руског и српског језика, посебно у области морфологије и дериватологије, на структурно-функционалној основи, затим за испитивање руског и рускословенског утицаја на српски језик XVIII века, са чим је у вези и проучавање русизама у савременом српском језику. У последње време бави се питањима српске језичке културе, посебно у области усвајања и адаптације инословенске ономастичке и апелативне лексике у нашој језичкој средини. Интересује га и историја славистичке науке, исказана кроз значајне личности наше и руске славистике. Радови су му објављивани на српском, руском, украјинском и чешком језику. Активно је учествовао у раду напред споменутих научностручних друштава. Био је и председник Славистичког друштва Србије. Као агилни сарадник и члан редакције доприносио је излажењу часописа Живи језици и Славистика. Ангажован је и у Колекцији Одговори Милоша Јавтића, у којој је досад изашло близу 200 књига. Дао је допринос разним телима и комисијама Филолошког факултета, затим Међународном славистичком центру, Друштву српско-руског пријатељства, Српско-украјинском друштву и сл. За свој рад добио је више домаћих и страних признања: Пушкинову медаљу Међународне асоцијације професора руског језика и књижевности (МАПРЯЛ); Повељу почасног члана Славистичког друштва Србије; Повељу Друштва за примењену лингвистику Србије; Златну значку Културно-просветне заједнице Србије; годишњу награду Радио-телевизије Србије за књигу Слово о језику, рађену у коауторству са Драгом Ђупићем и Егоном Фекете; Повељу за животно дело Славистичког друштва Србије; Пушкинову медаљу – државно одликовање Руске Федерације.

Вукосава Ђана Иветић